

hvis Lovudkastets Bestemmelser opnaaede Lovskraft, fikket Fjordens omboende Fiskere, de i Sagen umiddelbart interesserede, at Sagen kunde blive ordnet paa den til deres virkelige Interesse svarende Maade, og derved vilde man formentlig kunne berolige sig. Ved den foreslaaede Udvej vilde der opnaas; at Sagen ikke atter behøvede at bringes for Lovgivningsmagten, hvis den atter skulde komme op. Heri samstemmede Udvalgets Medlemmer Koersgaard og Holst, hvilken Sidste særligt hævdede, at de paagjældende Vaad ikke vare skadelige for Aaleyngelen, og at deres udtømmende Virkninger for Fiskemængden, var noget de havde tilsælles med alle andre gode og kraftige Fiskeredsfaber.

I modsat Retning udtalte sig Kruse og Willumsen. Førstnævnte havde haft nogen Vanfælgelighed ved at tage Bestemmelse i denne Sag, men var nu kommen til den faste Beslutning at ville stemme imod enhver Brug af Aalevaad paa Fjordene. Der maatte lægges Vægt paa de mange fra forskjelliges Sider indløbne Klager, hvis Betydning ikke kunde afkræftes derved, at det var Almuesfolk der havde indgivet dem; Indberetningen fra Nøvig Toldsted om Aaleudforskens Afgørelse, samt at Aalen viste sig gjennemgaaende mindre, bekræftede de omhandlede Vaads skadelige Indflydelse for Fiskerne og deres Erhverv; og da han nys tilligemed Udvalgets Formand havde foretaget en Rejse til Roskilde-fjord, havde Alle, endog de, som selv havde anskaffet og brugte disse Vaad, ligesom bedt om et almindeligt og ubetinget Forbud; — hertil maatte han slutte sig -- Willumsen saa ikke nogen Grund til at gjøre Aalevaaddene den foreslaaede Indrømmelse, og forment, at ingen Fisker vilde tiltraade Bestemmelse om deres Brug optagen i nogen Vedtægt. Han kunde alene holde sig til den Hindring, dette natlige Vaadstykke, der prøves rundt omkring allevegne i Fiskevandet, lægger for alt andet Fiskeri, hvorved det umuliggjør enhver Beregning for Andres Fiskeridrift. Dette var ham nok for at stemme mod dets Brug i Fjordene; han indsaa ikke engang, at den lod sig forene med Fiskeriet udfor de aabne Ryster i Drefund, hvor Frygten for, at Aalevaaddene skulle komme i Gang, var stor. — Formanden vilde gjerne hde Ændringsforslaget med de derfor anførte Grunde al Anerkjendelse, ligesom det ogsaa kunde synes, at Forslaget ikke vilde lægge Hovedhensigten med Raadgrafen væsentlige Hindringer i vejen, og, saavidt som man gif alvorlig Tilværs med Vedtagternes Affattelse ved sagkyndige Folk, kunde der ikke heller skjønnes nogen større Fare forbunden med dets Optagelse. Men, idet han ialtsald maatte anse det farligt at holde de mindre Fjorde, Vigge og smalle Sunde aabne for Botvaad, kunde han selv med Hensyn til de større Fjorde ikke frastige sig Frygt for, at det kunde lede til Misligheder og Bryberier, naar man det ene Sted vilde søge en Indrømmelse i samme Udstrækning, som der et andet Sted var tilstaaet, og han maatte ogsaa gjøre opmærksom paa Vanfælgeligheden ved at træffe og senere fastholde den rette Grændse for en moderat Brug samt den Vælden, som i Tiden let kunde blive Følgen, navnlig i et Forhold, hvor det saameget kom an paa de ledende Personers Ansuelser, der kunde veje. Med disse Betragtninger for Næ maatte han bestemme sig for et rent og klart Forbud som det formaalstjenligste, og da Udvalget i dette Differentispunkt kom til at staa med lige Stemmer overfor hinanden, blev Ændringsforslaget ifølge den ved det første Møde vedtagne Bestemmelse, se Prot. S. 2, forkastet. Samtlige Medlemmer maatte dog erkjende, at Uenigheden i denne Henseende ikke var saa stor, som den kunde synes, og at der i Hovedspørgsmaalet, om Forbud skulde finde Sted, var Enstemmighed. Den om Spørgsmaalet førte Forhandling ses i Udv. Prot. S. 42 1ste Sp. § 23 til S. 44 1ste Sp. § 24.

Uagtet Udvalget paa et andet Sted har haft Lejlighed til at godtgjøre, hvor varsom man maa være med at tage Hensyn til Stemninger, der give sig tilkjennde i indgivne Adresseer, Andragender og Besværinger fra Fiskere, samt til de Tilstande, der skildres til Støtte for saadanne, saa har det dog troet paa dette Sted noget nærmere at burde berøre, hvad der i saa Henseende vedrører Aalevaadsspørgsmaalet overhovedet, for at vise, dels hvor talrige Andragender allevegnefra ere indgaaede derom, fremfor i andre Retninger, dels hvor vedholdende de ere komne ligesom den første Anledning og indtil nu. — Det vil derefter, ogsaa være hensigtsmæssigt at anføre de væsentligste af de lokale Myndigheders Erklæringer over denne vigtige Sag, for at Alt, hvad der tjener til dens Belysning kan foreligge, naar den kommer under Rigsdagens Overvejelse og Forhandling.

Vi kunne ligesaa godt forud bemærke, at der fra de fleste Sider er indløbet Klager over Drivevaaddene, som vi i § 7 have foreslaaet forbudte over hele Landet, og over de bundsløbende Aalevaad til Vaad for Anker. Det ligger derimod i Sagens Natur, at der ankes mindre over det Brug, hvorunder Vaad drages til Vaad, og da helst, hvor de have virket i Overtaal. At disse imidlertid heller ikke have undgaaet at vække stor Misnoje, vil ses af den første Post.

Der kan vel allerede i Aarene 1869 og 1870 et og andet Sted have været sporet Utilfredshed med de fra Limfjorden udvaadrede Aalevaad. Der er ogsaa dem, som sige, at da Loven af 22. Marts 1867, som gav Frihed for Vaadbræt til Vaad for Anker, havde givet Anledning til, at Botvaaddenes Antal paa Limfjorden i en utrolig kort Tid steg fra ca. 50 i 1866 til 178 i 1867/68 og stadig tiltagende til 321 i 1870/71, og Aalefiskeriet derved blev mindre lønnende, hvad der ogsaa vil ses af de aftagende Udbytte-Angivelser for dette Fiskeri i Kontrollør Andersens aarlige Indberet-